

Dan Aleksander Andersen

Minden nap

Minden nap megújulás
díszsírokban istenek ébrednek
kitörlik szemükből a reggelt
megcsonkított testüket
apránként összerakják

Osiris sétál a parkban
Bacchus esküvőre siet
kufárok futnak Jézus elől

Méricskélnek, spekulálnak
az örökkévalóság napszámosai
délelőtt ezüstit fakul az arany
végül bronzurna lesz az ezüst
Mire a vacsorát megemésztik
bocsánatot nyernek a bűnök

Végül az álmodó éj fogságából
mérges kígyók tekeregnek elő:
Júdás fejvesztve menekül

A háziállatok hűsége

Hátamon cipellek a város utcáin
nyaldosom cukrot osztó kezed

Ügetéskor fülembé suttoysz
de éjszakánként csak galoppozunk

Minden reggel szalmatöredékes
lakásban ébredünk

Te kávé-t vedelsz
én a jászolhoz vezetlek

A bohóc esküvője

Nevetségesen közel állsz;
egy lépést közelítsz még és végem
Kört rajzoltam magam köré
de te minden határt átlépsz

A régi időkben hagytuk a köröket
fussanak szabadon, kedvükre
de ma már járják csak a körök útját
körkörösén egymás körül

Nagy, nagy figyelmet kérünk
óriás dolgoknak nézünk elibe
Túl közel merészkedtél hozzám
árnyékot vetsz a köreimre

Két oszlop közé kötelet feszítetek
létrát tartok neked, a kupolában síri csend
foghíjas nézőtér, félrészeg igazgató előtt
esküt fogadunk a jövőnkre

ŐSZ

A város elázott utcáin
rongyosok serege követi újból
falakon túlra a furulyást

Szőrös lábbelijén gyommagok
harangozzák össze
a föld s a víz hátán lakókat

Aszott testek szemlesütve
vonszolják magukat
ájtatosan a partok felé

Földhányás, legelő, csali
benne mindenható
a deres munkás ekevasa

örökké az őszi sötétség káosza
örökké a napéjegenlőség beállta

örökké az idő akasztója, gyásza
apropója a megfutamodásnak

Felemás pár

Leereszkedtél a fáról
a bal vállamra telepedtél
belém vájtad karmaid
kétfejű egy alak lettünk

Idegen szemek elől
bokrok közé bújva
fejünket összedugtuk
télire aprított hasábok közt
kandallóközelbe lopóztunk
a túlfűtött nappaliban
ázott gúnyánk szárítgatni

Egy évtizeden át érintkezett arcunk
nagy titokban fonódtak össze ujjaink
s három kézszorítás volt a figyelmeztetés
habár egy rábólintás is megtette volna
gyakorolnunk kell a gyengédség fogásait

Mi, akik örökké szeretttük egymást
háborúk, árvizek, éhínség közepette
esőben, sárban, viharban
szilárdan álltunk a földeken
s nem árt nyomatékosítani
támadhat szerelem
varjú és madárijesztő között is

A hamuból

Összezzuk emlékeinket
mint kezünk, lábunk csontjait
jóságos feledésre
áhítóznak ízületeink
Ki évszázadokon át hagyta
folyamatosan élni az életet
minden izmot és ínt
helyére kényszerít

Így épülünk egymásba
és tépetünk darabokra
szolgálva a közös érdeket:
csontjaid más testek építői
idegen leltári szám alatt

Egymásba fonódó
meztelen testünk
elég a tűzben
ereszkedünk a mélybe

Emlékkönyv

Egy napon elmesélem
az ikerbolygók történetét
Te holdfény köntösben
belopózol a sorok közé
és rád zárom a könyv fedelét

S ha kérdeznek felőled
meghúzom a vállam
másra terelem a szót
időjárásról beszélek

S ha leszáll az este
felnitlak megint
majd újból sötét
emlékeimbe zárlak

Ünneplés

Ez lenne hát a halál?
sötét, meleg, ahogy vártuk
S itt vannak a kripták
szorosan egymás mellett
egymásba kapaszkodó sejtek
minden kicsi cella
másikhoz tapasztva
Ha már halál, nem illenék
terülj-terülj asztalkával
pompával hízelkedni?
Vagy olyan csemegével
mint az elalvás és az ébredés
közötti álom?
Mit mondana
a halál, ha szólni tudna
s egyáltalán, mit tehetne még?
Felállna megtörten a székből
kínos beszédbe fogna ebéd közben
– szólva a gyász néphez –
beteljesületlen, beteges életéről?
Egyesek már morgolódtak
– pizok szerencséje volt –
hogy a korhely házigazda
olcsón megúszta eddig
Ez a legelképesztőbb baromság, ez a buta
néphit sugárzik minden hirdetőfalról
– végítélet, lélekharang –
kelt halálvágyat élőben, holtban
Ettől irtózik a halál halálosan, s ki nem állja
ha süketek és vakok ódáznak róla
Csak az élők figyelme teszi nagygyá a halált
mindaz, ami nincs, ami nem létezik
már semmit sem nyom a latban
A halál észrevétlen ragad magával
ősrégi trükk, világszám
volt ideje gyakorolni

Dan Aleksander Andersen 1982-ben született. Oslóban él. A CappelenDamm Kiadó szerkesztője, az igen népszerűvé vált „Húszan harminc alatt”, fiatal talentumokat toborzó sorozat összeállítója. Az alábbi verseket az *Örökkévalóság* (*Evighetsarbeid*, Aschehoug, 2010) c. első kötetből válogattuk. Ezekben többnyire az antikból s egy XIX. századi norvég romantikustól merít gondolatokat verseihez.